

[Hans Rasmussen.]

alvorlig Tale, som efter min Opfattelse med Rette peger paa det Forhold, der her bør stilles i Forgrunden, og i hvilken der er optrykt en Række ansete Navne med Landsretssagfører Ingeborg Hansen og Overlæge Borberg i Spidsen. Jeg lykønsker de paagældende og deres Ledsagere til det Resultat, som deres Henvendelse til Landstingsudvalget har faaet, og jeg ser i øvrigt i Landstingsudvalgets og Landstingets Stilling paa dette Omraade et glædeligt Udslag af deres Opfattelse med Hensyn til det ønskelige i at drage Omsorg for, at der saa lidt som muligt bliver Anledning til, at der kan fremkomme Divergens mellem Lovens Ord og Mening og Befolkningens Retsopfattelse. Jeg er glad ved Lovforslagets Bestemmelser paa dette Omraade — det drejer sig jo her om at medtage Sager vedrørende Barnemord og Fosterfordrivelse, de Spørgsmaal, som saa ofte har været Genstand for Diskussion her i Salen —, men idet jeg nævner denne efter min Opfattelse meget vigtige Udvidelse, maa jeg føje til, at dermed er dette Spørgsmaal ikke for mig tilfredsstillende ordnet. Jeg mener, at man paa dette Felt bør overveje Indførelsen af supplerende Lovbestemmelser, og naar jeg nævner det, som jeg tænker paa her ved denne Lejlighed, saa er det, fordi jeg ønsker overfor den højtærede Justitsminister at udtale, at jeg skønner ikke rettere end, at vore Lovbestemmelser med Hensyn til Straf for Svangerskabsafbrydelse trænger til en Revision, og at vi bør ind paa Overvejelser med Hensyn til at stille Lægerne friere, end de har været stillet hidtil, og i det hele taget at udvide det straffrie Omraade. Jeg tror, det bliver nødvendigt, at man reviderer en Del af den Opfattelse, der paa dette Felt hidtil har gjort sig gældende, og det forekommer mig, at Forholdene, saaledes som de arter sig ude i Livet, ikke mindst under de herskende økonomiske og sociale Vilkaar, medfører, at der kaldes paa Lovgivningsmagten i Henseende til en Nyordning af vore Lovbestemmelser paa dette Omraade. Jeg gør den højtærede Minister opmærksom derpaa og henstiller til Ministeren, om ikke han maatte finde det rigtigt ved en Udtalelse her at give til Kende, hvorledes Ministeriet ser paa det Spørgsmaal, som jo specielt i de senere Dage har faaet Aktualitet gennem en Række forstaaende og forstandige Indlæg i Pressen, fremkommet i Anledning af forekommende Tilfælde af en Karakter, som var egnet til at paakalde almindelig Interesse.

Med Hensyn til Sagførerordningen vil

jeg gerne sige, at jeg meget havde ønsket, den var blevet ændret paa mere vidtgaaende Vis, end det sker ved Landstingets Affattelse af Forslaget, men paa den anden Side ønsker jeg at føje til, at det er min Opfattelse, at det Hul, der ved det Forslag, der nu foreligger her, bliver slaaget i Højesteretsagførernes Privilegium, vil medføre, at den Ordning, vi hidtil har haft paa dette Omraade, ikke ret længe kan bestaa; det vil sikkert inden ret længe føre med sig, at man maa til paa ny at revidere Bestemmelserne paa dette Felt, og jeg skønner ikke rettere end, at der ved at gennemføre det, der nu er foreslaaet, skabes Sandsynlighed for, at man med Tiden vil komme over til en bedre og en mere rimelig Ordning af hele Sagfører-spørgsmaalet.

Maa jeg saa med Hensyn til Retsplejens Offentlighed sige, at det glæder mig, at Landstinget har afstaaet fra de Bestemmelser, der fra forskellige Sider og gennem lange Tider har været udfoldet med Hensyn til at ordne dette Spørgsmaal saaledes, at der blev givet udvidet Adgang til at lukke Dørene. Det glæder mig, at man her er blevet ved de Bestemmelser, der tager Sigte paa at forbyde offentlig Gengivelse af Rettens Forhandlinger, og den lille Indrømmelse, der paa dette Felt er sket, mener jeg, det meget vel kan forsvares at tage med, naar man ser paa Helhedsresultatet.

Med Hensyn til Afhøringen glæder det mig, at man nu faar det ordnet saaledes, at den almindelige Afhøring i Straffesager overlades til Parterne, saavel hvor det drejer sig om sigtede, som hvor det drejer sig om Synsmænd og Vidner. Jeg tror, det vil være et Fremskridt, men jeg føjer til overfor den højtærede Justitsminister og overfor Folketinget — og haaber, det maa være noget, der kan vinde almindelig Tilslutning —, at dette, at vi skal gaa til en Ændring paa dette Omraade, jo medfører, at Dommernes Stilling ikke bare bliver den mere tilbagetrukne, den mere korrekte Stilling med Hensyn til Udførelse af selve Dommerhvervet, men at Ændringen vil paalægge Dommeren en større Forpligtelse end hidtil med Hensyn til at holde Orden i Retssalen under Afhøringen og specielt være paapassende, naar Parternes Sagførere maatte lade sig forlede til ved Spørgsmaal eller Kontraspørgsmaal at komme ind paa Ting, der ikke hører Sagen til, eller som muligt kan berøre dem, der skal afhøres, personlig pinligt. Af Referater i Dagspressen har man undertiden kunnet se, at der har været en Tilbøjelighed til i saa Henseende at synde mod det, som jeg